

Решили нѣкои, че любовта е
върховенъ химнъ за живия животъ,
живѣятъ като въ розовъ сънъ безкраенъ,
меришатъ розитѣ и въ небосводъ

лилавъ лицата си безкрай оглеждатъ,
възпѣватъ щедро устнитѣ любими,
гърдитѣ и мечтателнитѣ вежди,
омръзнали имъ вече отъ години.

Нареждатъ хората следъ строфа строфа,
издигатъ се връзъ мушица отъ стихове,
докле накрай отидатъ тъй високо,
та все едно е че ги нѣма никакъ.

И азъ читатели, да си призная,
макаръ че още младъ съмъ по години,
успѣлъ съмъ вече бързо да излая
безъ много трудъ, дузини отъ дузини

стихотворения за смисъла въ живота,
за мойтѣ спорове съсъ боговетѣ,
за бедността на нашата епоха,
съсъ други думи, между редоветѣ

безкрайни биографии съмъ писалъ
на моя духъ, на моя блѣскавъ гений.
Но днеска ме налѣга вече мисълъ
да спра, защото знамъ че, уморени